

INGRID OONINCX

nickname

DE CRIME COMPAGNIE

I

Roos34: Is daar iemand?

Pandora: Natuurlijk.

Roos34: Hallo! Ik ben hier voor het eerst.

Blondie: Welkom! Fijn dat je voor deze chatbox gekozen hebt.

Roos34: Dat ging eigenlijk vanzelf. Ik kom altijd op deze site terecht. Ik dacht: het zal wel een teken zijn, laat ik het een keer proberen.

Pandora: Zo ging het bij ons ook. Nu zijn we hier zowat elke dag.

Blondie: Het is verslavend, Roos34. Kijk maar uit.

Een halfjaar later

2

‘Komt het doordat ik vroeger een abortus heb gehad?’ De vraag klinkt terloops, nonchalant bijna. Ze had evengoed kunnen informeren of de man spruitjes lust of dat hij paars een mooie kleur vindt. Noor vouwt haar handen zedig in haar schoot en wacht af.

De gynaecoloog bladert langzaam in de dikke bruine map die voor hem op zijn bureau ligt. ‘Dat is niet erg waarschijnlijk, mevrouw,’ antwoordt hij, terwijl hij rustig doorbladert. ‘Als de abortus goed is uitgevoerd in een officiële kliniek, is er weinig kans dat het de oorzaak is.’ Hij aarzelt even. ‘Het is toch in een kliniek gedaan, neem ik aan? Mevrouw?’ Hij slaat zijn ogen op van het dossier en kijkt Noor voor het eerst echt aan. Noor deinst terug. In zijn blik ziet ze slechts routine. Ze knikt.

‘Dan vrees ik dat jullie tot de groep behoren waarbij de oorzaak van de infertiliteit lastig is vast te stellen. Op basis van de uitslagen van de tests kan ik jullie op dit moment helaas niet meer duidelijkheid geven.’ Met een klap sluit hij de dossiermap.

Noor kijkt naar buiten en ziet een treurig stemmend binnenplaatsje waar een groepje verpleegsters kleumend staat te roken. Naast haar zit Arnoud. Hij kijkt naar de punten van zijn schoenen.

De specialist schraapt zijn keel. ‘Misschien is het goed om de behandelingen even te staken en een pauze in te lassen. Probeer

er een tijdje niet aan te denken. Ga wat leuks doen. Ontspan!' Even lijkt hij iets van enthousiasme op te kunnen brengen. Arnoud veert op. 'Dat vind ik een goed idee,' zegt hij.

'Mooi zo,' antwoordt de gynaecoloog, terwijl hij zijn handen ineenslaat alsof alles nu geregeld is. Noor staat op, grist haar handtas van tafel, pakt haar jas van de kapstok en trekt hem in één vloeiende beweging aan.

'Noor, wat doe je?' sist Arnoud.

'Ik ga. We zijn klaar hier.' Uitdagend kijkt ze de specialist aan. 'Hij wil dat we ermee stoppen. Dat is duidelijk.'

'Dat lijkt me voor dit moment het beste plan,' bevestigt de gynaecoloog. Hij staat op en verspert zo Noor de weg naar de uitgang van de spreekkamer. Hij slaat zijn armen over elkaar. 'De keuze is natuurlijk aan u, mevrouw. Maar neemt u daarbij in overweging dat de behandelingen zwaar zijn. Het geeft een heleboel stress voor u en voor uw partner. Het is zowel lichamelijk als psychisch goed om even rust te nemen. Er is nog tijd. Hoe oud bent u? Vierendertig, vijfendertig?' Noor knikt. 'Kom even bij van de afgelopen periode. Dan kunnen we over, zeg een halfjaar, bekijken hoe we verder gaan.' Hij stapt opzij en steekt zijn hand uit. Hij knijpt hard, Noor kan een pijnkreet net onderdrukken. Hij kijkt haar indringend aan. 'Afgesproken?' vraagt hij. Noor knikt en trekt haar hand los.

'Maak bij de balie maar een afspraak voor over een halfjaar,' zegt de gynaecoloog voordat hij de deur naar de wachtkamer opent.

De kwetterende meute zwangere vrouwen die zich daar verzameld heeft, valt stil en draait zich als op bevel naar Noor in de deuropening. Schaamteloos nieuwsgierige blikken gaan heen en weer tussen haar platte buik en haar witte gezicht. Noor hapt naar adem en zet een paar wankele stappen in de richting van de uitgang. Onmiddellijk richt de aandacht van de vrouwen zich op de gynaecoloog achter haar. Die maakt er een showtje van: bladert in zijn dossiermap, flirt even met de verpleegsters

bij de balie en wandelt dan tergend langzaam terug naar zijn benauwde spreekkamertje. Noem mijn naam! Noem mij, lijken de vrouwen hem te smeken.

Er hangt een indringende zweetlucht in de wachtkamer. Het doet Noor denken aan de gymlessen van vroeger, waarbij het van het grootste belang was om zo snel mogelijk gekozen te worden in een van de teams. Welk team maakte niet uit, als je maar weg was uit de wachtende rij. Ze recht haar schouders en passeert de verlangende dikbuiken, haar blik strak op de uitgang gericht. Als ze buiten uiteindelijk omkijkt, ziet ze dat Arnoud een flink eind achter haar loopt.

3

‘Waar ben ik?’ zegt Dagmar kreunend terwijl ze probeert over-eind te komen. Ze grijpt in iets glibberigs. ‘Getver!’ Haar stem echoot door de smalle steeg. Een scherpe pijn trekt door haar linkerslaap. Ze vindt houvast bij de muur en krabbelt moei-zaam overeind. Beduusd kijkt ze om zich heen. De steeg loopt dood. Het ruikt er naar urine, mos en natte hond. Er komt een golf braaksel naar boven. Dagmar klapt dubbel en spuugt de gal in een krachtige golf naar buiten. Het grootste deel belandt op haar schoenen. ‘Nee,’ kreunt ze krachteloos. Ze gaat weer recht-op staan en veegt haar laarzen zo goed mogelijk schoon langs een stapel pallets die opgesteld staan tegen de muur. Daarbo-venop liggen haar suède jasje en bijpassend handtasje. Haastig controleert ze de inhoud. Alles zit er nog in. Rillend trekt ze het jasje aan en slaat haar armen om zich heen.

Een kerkklok slaat zes keer. Vogeltjes beginnen aarzelend te fluiten. In het prille daglicht ziet Dagmar aan het einde van de steeg een straat die haar vaag bekend voorkomt. Dat is toch...? Waar die ene kroeg is... O nee! Shit! Ze weet het weer. Het bloed stijgt naar haar wangen. Ze slaat haar handen voor haar ogen en denkt aan de man die ze gisteren heeft ontmoet in het café. De hele avond hadden ze gedanst en gedronken. Veel ge-dronken. Toen ze na sluitingstijd het café uitgeveegd werden, trok hij haar deze steeg in. Ze zoenden en ze weet nog dat ze er-

van genoot om weer bemind te worden. Het kussen mocht wat haar betreft nog uren doorgaan, maar al snel duwde hij zijn hand tussen haar benen en was daar hardhandig aan het werk gegaan. Ze herinnert zich nog dat ze die ruwe aanpak aanvankelijk opwindend vond, maar dat werd minder toen hij snel haar jurk omhoog schoof en haar slipje naar beneden trok. Hij zette haar op de stapel pallets en drong snel, veel te snel, bij haar binnen. Dit is helemaal niet de bedoeling, wilde ze nog zeggen, maar ze liet hem begaan.

Maar waar is hij – hoe heet de man ook alweer – eigenlijk gebleven? Als een nachtmerrie komt het vervolg van de vrijpartij weer terug in haar verwarde herinneringen. Uiteindelijk draaide hij zich om, trok zijn broek omhoog en bedankte haar.

‘Wat zeg je nu?’ vroeg ze verbaasd en hij keek haar niet-begrijpend aan.

‘Bedankt voor de seks. Dit wilde je toch? Waarom liep je anders zo uitdagend met je lekkere kontje te draaien?’ zei hij met het scheve lachje dat ze kort daarvoor nog zo opwindend had gevonden. Dagmar voelde zich verstijven.

‘Schatje, je gaat me toch niet vertellen dat je dacht dat er meer was. Ik ben getrouwd. Ik dacht dat dat wel duidelijk was. Je bent een ontzettend mooie vrouw, maar ik dacht... Vrouwen weten tegenwoordig toch best wat ze willen. Ik dacht dat jij ook gewoon even lekker van bil wou gaan...’

Dagmar kreeg een rood waas voor ogen. ‘Weet je wat jij moet doen? Opsodemieteren! En wel onmiddellijk! Wie denk je wel niet dat je bent, sukkel! Wegwezen! Nu!’ schreeuwde ze hem met haar laatste krachten toe. ‘En bovendien bak je er niets van in bed. Op de pallets, bedoel ik,’ riep ze hem zwakjes na, terwijl hij al weglappend probeerde om zijn rits dicht te maken.

4

Waar blijft Pieter toch? Nerveus ijsbeert Roos door de keuken. De kinderen hebben al lang geleden gegeten en haar maag knort. Ze besluit het eten in de koelkast te zetten, dan kan ze het later in de magnetron weer opwarmen. Dat smaakt nog best. Ze ruimt het speelgoed van Jade en Daan op. Vertederd kijkt ze naar de tekening die Jade vandaag van school heeft meegenomen. ‘Dat zijn wij, mammi,’ zei ze, terwijl ze wees naar de vier bibberige figuurtjes die ze getekend had. ‘Zet jij er onze namen bij, dan kan ik proberen die na te schrijven,’ vroeg ze ijverig. Daarna had ze lange tijd met het puntje van haar tong uit haar mond zitten zwoegen op de moeilijke letters. Het was voor Jade een hele overstap geweest naar de basisschool. De eerste weken hing ze huilend aan haar benen als ze afscheid moest nemen en zat Roos thuis alleen maar te wachten totdat ze haar dochter eindelijk weer kon ophalen. Maar na een paar weken ging het gelukkig geleidelijk aan beter.

Door het keukenraam ziet ze de zilvergrijze Mercedes van haar man de oprit oprijden. Ze haalt opgelucht adem. Met grote stappen beent hij over het grindpad naar de voordeur. Haar hart maakt een klein sprongetje. Pieter is weer thuis.

‘Heb ik je al verteld dat ik volgende week veel moet overwerken?’ vraagt hij als ze na het eten samen op de bank naar hun favoriete televisieserie kijken.

‘Maar je bent deze week ook al zo weinig thuis geweest,’ ant-

woordt ze. Haar stem klinkt klagerig. Dat is niet de bedoeling. Ze wil juist nonchalant overkomen, alsof het haar niet deert. Alsof zij en de kinderen het prima redden zonder hem. Dat is natuurlijk ook zo.

‘We hebben een vervelende ontslagzaak lopen op het werk. Iemand uit de fabriek heeft een collega aangerand. Dat moeten we nu even goed en grondig afhandelen. Het is belangrijk dat we rust in de tent houden. Zeker nu we die grote order hebben kunnen binnenslepen. We kunnen ons geen toestanden veroorloven. Het moet nu echt even, Roos.’ Hij kijkt haar ernstig aan.

Roos knikt begrijpend en kijkt weer naar de televisie. Eigenlijk begrijpt ze er niets van. Nooit bespreekt haar echtgenoot zijn werk met haar. Waarom eigenlijk niet, vraagt ze zich wel eens af. Maar ze is niet het type om moeilijk te doen. Wat weet zij van het zakenleven en de hoogspanning waaronder Pieter staat? Daar kan zij toch helemaal niet over oordelen?

Zwijgend staren ze naar het scherm, waarop ondertussen een actiefilm is begonnen. Roos kijkt niet echt, vechtende mannen doen haar niet veel. Vanuit haar ooghoeken observeert ze haar echtgenoot. Op die onbewaakte momenten is hij op zijn mooist. Naturel. Hij zit onderuitgezakt op de bank, zijn lange benen gestrekt op het salontafeltje. Hij heeft zijn linkermondhoek licht opgetrokken en knijpt zijn ogen een beetje toe om de ondertiteling te kunnen lezen. Te ijdel voor een bril. Voorzichtig legt ze haar hand op zijn been. Hij kijkt even op, maar wordt al snel weer afgeleid door de film. Een beetje stroefjes begint ze over de stof van zijn broek te wrijven.

‘Ga je mee naar bed, lieverd?’ vraagt ze zo verleidelijk mogelijk. Pieter kijkt haar aan, lacht geamuseerd, pakt haar hand van zijn been en geeft er een kus op.

‘Zo meteen, liefje. Ik wil deze film even afkijken. Ga jij alvast maar.’

Beteuterd druipt Roos af naar de slaapkamer. Daar verruilt ze haar roze lingersetje voor een oud T-shirt en kruipt in bed.

5

Roos34: Hoi! Alles goed?

Pandora: Het gaat. En jij?

Roos34: Beetje moe. De kinderen waren erg druk vandaag en mijn man is weer eens weg.

Pandora: Wat doet die kerel van je toch altijd?

Roos34: Werken, werken, werken.

Pandora: Is het echt zo erg?

Roos34: Nu wel, maar dit is gewoon even een drukke periode. Gaat wel weer over. Hoe gaat het met jou?

Pandora: Gewoon een beetje down.

Roos34: Hoe komt het?

Pandora: Het loopt allemaal niet zoals ik zou willen.

Roos34: Dat ken ik. Balen. Het zou mooi zijn als je je eigen leven kon regisseren. Toch?

Pandora: Daar zou ik onmiddellijk voor tekenen.

Roos34: Misschien wordt het dan een beetje saai.

Pandora: Maar de voordelen zouden daar wel tegen opwegen. Stel je voor dat je alles in de hand hebt. Dat zou ideaal zijn.

Roos34: Ja, ik zou onmiddellijk de werkweek van

mijn man halveren. Maar volgens mij hoor ik zijn
auto op de oprit...

Pandora: Ga dan maar snel naar die vent van je.

Roos34: Ok. Doei.

Pandora: Tot snel.

6

Noor schrikt wakker. Ze wrijft in haar ogen en kijkt besmuikt naar haar medepassagiers in de volle treincoupé. Ze hoopt maar dat ze niet heeft zitten kwijlen of snurken, dat vindt ze bij anderen altijd zo onsmakelijk. Maar niemand let op haar. Dan valt haar blik op het blonde jongetje dat bij het raampje zit. Daar is hij weer. Nieuwsgierig kijkt hij haar aan. Vervolgens tikt hij de vrouw naast hem aan en fluistert iets in haar oor. De vrouw schudt haar hoofd, maar werpt een paar seconden later toch een snelle blik op Noor. Daarna kijkt ze weer naar buiten. Noor volgt haar voorbeeld. Ze ziet weilanden, met af en toe een koe, paard of schaap. Wat een deprimerend landschap heeft Nederland toch, denkt ze. Ze wordt er somber van. Haar gedachten gaan terug naar het etentje met Arnoud een paar dagen geleden in een nieuw restaurant in de stad. Het was haar niet gelukt om het plan dat zich de dagen daarvoor in haar hoofd genesteld had, voor zich te houden.

‘Hoe denk jij over adoptie, schat?’ vroeg ze zo nonchalant mogelijk toen het dessert werd opgediend. Hij keek haar zo venijnig aan dat het bijna pijn deed.

‘Hou toch eens even op, Noor,’ beet hij haar toe zodra de ober buiten gehoorsafstand was. ‘Laten we het vanavond alsjeblieft eens een keer niet over kinderen hebben. Je weet wat de dokter heeft gezegd: we moeten gewoon even bijkomen. Leuke

dingen doen, zoals dit. We zijn uit eten, in godsnaam. Dit is leuk, Noor. Geniet ervan!’

‘Maar Arnoud, je weet dat we nog maar weinig tijd hebben. Als we een adoptieprocedure willen starten moeten we onderhand beginnen, anders komen we er niet eens meer voor in aanmerking omdat we te oud zijn. Boven de veertig krijg je echt geen baby meer, hoor.’ De laatste zin kwam er een beetje betweterig uit.

‘Hoe weet je dat allemaal zo goed?’ vroeg Arnoud scherp.

‘Dat heb ik uitgezocht,’ antwoordde Noor. Ze baalde ervan dat ze zich betrappt voelde. Het was toch haar goed recht om dit soort dingen uit te zoeken? Hij moest juist blij zijn dat zij die klus op zich heeft genomen. Maar hij schudde vermoed zijn hoofd.

‘Is dat nu het nieuwe plan, Noor? Adopteren? Ga je jezelf daar nu helemaal in vastbijten? Het is toch helemaal niet uitgesloten dat we zelf nog kinderen kunnen krijgen?’

‘Natuurlijk hoop ik ook dat het ons nog lukt, maar we moeten voor de zekerheid over alternatieven gaan nadenken. We kunnen ons toch wel alvast inschrijven bij een adoptiebureau, voor het geval dat. We kunnen niet blijven uitstellen, weet je. Straks zijn we nog te laat. Dan hebben we helemaal niets!’

Arnoud zag er bleek en mistroostig uit toen hij antwoordde. ‘Ik wil ook graag kinderen, Noor, maar niet ten koste van alles.’ Hij zuchtte diep. ‘Ik heb trouwens nog een cadeautje voor je.’ Uit de binnenzak van zijn colbert haalde hij een reisgids en hield hem voor Noors gezicht.

‘Londen?’ vroeg Noor verrast toen ze de titel las.

‘Ik heb een reisje voor ons geboekt. Volgend weekend al. Om alles een beetje los te laten.’ Hij keek Noor afwachtend aan.

‘O, leuk,’ reageerde Noor na een korte, ongemakkelijke stilte. Ze stond op en gaf hem een bedankzoen op zijn wang.

‘Gaan we dan nu gezellig verder eten, Noor?’ vroeg Arnoud terwijl hij weer iets leek te ontspannen.

‘Ja, schat,’ antwoordde Noor en ze nam een grote hap van haar dessert.

7

Blondie: Ik voel me zo beroerd.

Roos34: Wat is er aan de hand?

Blondie: Ziek, zwak, misselijk. Vast griep.

Roos34: Vervelend. Lig je in bed?

Blondie: Ja.

Roos34: En word je goed verzorgd?

Blondie: Neeeee.

Roos34: Je hebt toch een vriend?

Blondie: Laten we het daar maar niet over hebben.

Pandora: Is er iets?

Blondie: Hij is bij me weg.

Roos34: Meen je dat? Hoelang al?

Blondie: Een paar weken, maar voor mijn gevoel al eeuwen. Hij is bij een of andere bimbo ingetrokken. Hij zei dat hij voor het eerst in zijn leven wist wat echte liefde was.

Roos34: Afschuwelijk. Wat erg voor je. Hoe voel je je?

Blondie: Ik ben eigenlijk alleen maar boos. Voel me verraden.

Pandora: Wat een klootzak.

Roos34: Het is beter dat je er nu achter komt dan over tien jaar. Als hij niet echt voor je gaat, stelt de relatie eigenlijk niets voor.

8

Ontspannen zitten ze naast elkaar op een stenen bankje en kijken uit over de kloostertuin bij Westminster Abbey. Arnoud raadt de nationaliteiten van de passerende toeristen en Noor luistert glimlachend naar hem. Ze strekt haar benen, sluit haar ogen en geeft zich over aan de weldadige middagzon, genietend van de kruidige geuren in de eeuwenoude tuin. Door de wimpers van haar halfgesloten ogen lijkt de zon een stralenkrans. Ze voelt zich heerlijk. Licht, vrolijk en vrij. Alles is goed. Ze pakt Arnouds hand en knijpt zacht. Hij knipoogt. Ze giechelt en verplaatst haar hand naar zijn bovenbeen. Wat een heerlijke dag. Het zit heus nog wel goed tussen hen. Ze hebben geen woorden nodig om elkaar te begrijpen, dit is het bewijs.

Ze dommelt in, maar wordt gewekt door vrolijke kinderstemmetjes die zelfs in deze donkere kloostergangen hun helderheid niet verliezen. Een zware mannenstem maant ze tot stilte. Onmiddellijk komt het knagende, lege gevoel weer terug. Ze gaat rechtop zitten en schudt haar benen los om de stijfheid te verdrijven. Noor moet denken aan een anekdote over Mary Tudor, wier graf ze zojuist bezocht heeft in de kathedraal. Toen Mary na een kil en liefdeloos huwelijk van jaren eindelijk dacht zwanger te zijn, bleek dat er in haar snel opbollende baarmoeder helemaal geen kind groeide. Er woekerde een enorme kwaadaardige tumor, waaraan ze niet veel later bezweek. Zwanger

van een tumor. Zelfs voor een meedogenloze moordenaress als Bloody Mary, die honderden protestanten de dood in joeg, is dat te gruwelijk.

Rillerig trekt Noor haar vest aan en kijkt om zich heen. Arnoud heeft zijn ogen gesloten. Haar blik valt op een dun straal-tje bruinige vloeistof dat vanuit een scheurtje in het plafond langs de kloostermuur naar beneden loopt. Ze knijpt haar ogen samen om het beter te kunnen zien. Het lijkt op bloed. Ze schudt haar hoofd en ademt een paar keer diep in en uit. Bij elke uitademing moet je de spanning uit je lichaam blazen, had ze geleerd toen ze ooit een blauwe maandag op yoga zat. Wat een grap was dat. Ze werd er zowat aangevallen door de opgewekte vijftigers met stugge grijze haren en kleurrijke kleding die in haar groep zaten. Zodra ze het idee hadden bij haar een luisterend oor te hebben gevonden, stortten ze zoveel levensleed over haar uit dat ze een week depressief was. Die ademhalingsoefeningen waren het enige positieve dat ze aan de yogacursus had overgehouden.

Noor ontspant weer een beetje. Na een tijdje lukt het haar om de zon weer op haar huid te voelen. En als Arnoud haar wat later wijst op een dikke Duitser die waggelend met een halveliterblik bier in zijn handen respectloos door het klooster loopt, kan ze weer lachen. Ze slaat haar arm om Arnoud heen en geeft hem een zoen achter zijn oor. 'Ik trakteer je op een etentje,' fluistert ze.

Arnoud kijkt haar verheugd aan. 'Nou, daar heb ik wel zin in.'

Noor springt op. 'We gaan naar Soho, *the place to be*.'

'Graag, liefje,' antwoordt Arnoud terwijl hij opstaat, haar bij haar middel vastpakt en vol op de mond zoent. Noor beantwoordt zijn zoen gretig. Ze voelt het kriebelen in haar buik, drukt zich wat steviger tegen hem aan en laat haar handen zakken naar zijn onderrug. Vlakbij horen ze een kuchje. Een oude man in uniform kijkt misprijzend naar hen en knikt in de rich-

ting van de uitgang. Lachend verlaten ze het klooster, op weg naar de Londense uitgaanswijk.

‘Gezellig, net als vroeger, vind je niet, schatje?’ fluistert Arnoud haar na het eten in haar oor, terwijl hij in de drukke straat zijn arm stevig om haar heen slaat.

‘Ja, heerlijk,’ antwoordt Noor terwijl ze nog wat dichterbij hem aan gaat lopen.

‘Zullen we nog even ergens gaan dansen?’ vraagt Arnoud enthousiast. Hij ziet er stralend uit. ‘Kunnen we thuis vertellen dat we in een hippe Londense club zijn geweest.’

‘Ik weet wel wat leukers. Laten we naar het hotel gaan,’ zegt Noor, terwijl ze hem bij zijn stevige gespierde billen vastpakt. Even verschijnt er een licht zenuwtrekje bij Arnouds mond, maar dan ontspant hij en glimlacht.

‘Oké dan, omdat je zo aandringt.’

Hand in hand lopen ze naar het metrostation en wandelen na de rit door de brede straten in de wijk van hun hotel.

‘Wat ben je opeens stil,’ merkt Noor op.

‘O, echt? Sorry. Waar wil je het over hebben?’

‘De wereldpolitiek. Of dat je zin hebt om me helemaal op te vreten,’ zegt Noor lachend.

‘Ja, liefje.’ Hij klinkt mat.

‘Wat is er, Arnoud?’

Arnoud stopt en draait zich naar haar toe. De glimlach is van zijn gezicht verdwenen. Zijn stem klinkt zacht. ‘Ik vind het eerlijk gezegd wel een beetje opvallend dat je juist nu wilt vrijen.’ Noor opent haar mond om te reageren, maar hij is haar voor. ‘De afgelopen weken heb je niet naar me omgekeken en als ik goed reken, zit je nu rond je eisprong. We zouden er toch even niet zo mee bezig zijn? Toch, Noor?’

‘Maar dat betekent toch niet dat we niet meer kunnen vrijen? We hebben vandaag zo’n leuke dag. We zijn op vakantie! Arnoud, kom op, zeg. Verpest het nu niet. Wat is er met je? Op

vakantie doen we het toch altijd elke dag?’ Noor probeert vrolijk en nonchalant te klinken.

Arnouds gezicht wordt bleek. ‘Dit komt een beetje te berekenend over, Noor. Ik heb niet het gevoel dat het spontaan en gemeend is,’ zegt hij, terwijl hij haar boos aankijkt. Dat irriteert haar. Ze voelt zich net een klein kind dat betrapt is op het stelen van een snoepje. ‘Wat bedoel je daarmee?’ vraagt ze kattig.

Arnoud reageert onmiddellijk op haar veranderde houding. ‘Het lijkt erop dat jij alleen vrijt als je vruchtbaar bent en anders niet,’ zegt hij hard en scherp.

‘Dat is nogal een beschuldiging,’ bijt Noor hem toe.

‘Maar heb ik geen gelijk? Wees eens eerlijk.’

Een stel loopt voorbij zonder acht op hen te slaan. Noor bijt op haar lip en laat haar schouders zakken. De tranen springen in haar ogen.

‘Arnoud, het spijt me heel erg, maar ik kan deze kans niet laten lopen. Alles voelt zo goed vandaag. Ik kan deze dag niet zomaar voorbij laten gaan zonder het te proberen. Stel je voor dat het deze keer wel lukt. Nu zijn we ontspannen. We hebben het toch gezellig? Het zou zo romantisch zijn om in Londen een kind te verwekken.’ Ze snuit haar neus. ‘Dan geven we het een Engelse naam. Leuk toch?’

‘We zouden het loslaten, Noor. We zouden lol hebben. Ik kan het niet meer opbrengen om op deze manier te vrijen,’ fluistert Arnoud, terwijl hij een traan van haar gezicht veegt. ‘Het lukt me niet meer, dat weet je. Er zit te veel druk op. Ik word er alleen maar gefrustreerder van. Het gaat echt niet meer. En bovendien wil ik het ook niet meer op deze manier, Noor,’ besluit hij, en hij loopt verder in de richting van het hotel.

Noor rent hem achterna en verspert hem de weg. ‘Als je het niet meer met mij kunt, dan kun je jezelf toch ook aftrekken. Net als in het ziekenhuis. Dan vang je het op en geef je het aan mij,’ zegt ze. Met grote glanzende ogen kijkt ze hem aan. Ze trekt aan zijn jas. ‘Kom op, Arnoud, dat kan toch wel. Doe het voor mij.’

Arnoud duwt haar weg en loopt zonder wat te zeggen met grote passen van haar weg. Noor trekt hem aan zijn arm in een poging om hem tegen te houden. Een man die aan de overkant van de straat zijn hond aan het uitlaten is, stopt en kijkt naar hen.

‘Everything okay?’ roept hij.

Arnoud antwoordt: ‘Yes, we’re fine. Thank you for asking.’

De man haalt zijn schouders op en loopt door.

‘We zijn nu niet in het ziekenhuis, Noor,’ zegt Arnoud met ijzige stem terwijl hij zijn arm lostrekt en weer wegloopt. ‘We zijn op vakantie in Londen. En weet je, het is helemaal niet normaal om je af te trekken boven een potje. We hebben een relatie, we houden van elkaar. Zo heb je geen seks. We zijn geen freaks!’

‘Het maakt me niet uit dat het niet normaal is. Het moet nu, Arnoud.’ Noor valt op haar knieën en huilt steeds harder. Haar stem slaat over. ‘Het moet echt vandaag. De komende uren ben ik vruchtbaar, ik voel het. Het moet nu, alsjeblieft Arnoud, doe het voor mij.’

9

‘Wat een smeerlappen,’ sist Dagmar terwijl haar ogen geroutineerd over het scherm flitsen. Af en toe wordt ze echt misselijk van alle gorigheid die ze onder ogen krijgt sinds ze een fulltimebaan als webmaster van een aantal chatboxen heeft geaccepteerd. Soms verlangt ze hevig terug naar haar luxeleventje in een galerie, waar haar taak bestond uit het ontvangen van een paar klanten per dag. Van iedere kunstenaar leerde ze de catalogustekst uit haar hoofd en het noemen van de juiste namen en vaktermen was meestal voldoende om de welgestelde klanten te imponeren. In het zeldzame geval dat er een echte kenner binnenkwam, belde ze haar baas, die meestal in het grand café een paar straten verderop zat.

Haar loon kon ze uitgeven aan kleding en accessoires. Onno betaalde de rest. Nooit hoefde ze zich zorgen te maken over zaken als energierekeningen of boodschappen. Dat was sinds het vertrek van Onno wel anders. Met pijn in haar hart ging ze op zoek naar een beter betaalde baan en belandde via de chatboxen in een duistere virtuele wereld waarvan ze het bestaan niet had kunnen vermoeden.

Nog steeds verwondert ze zich iedere keer weer over de banale figuren die de chatboxen bevolken. Het overgrote deel houdt zich non-stop bezig met oeverloze conversaties over seks. Het gaat echt helemaal nergens over, behalve dan dat ze blijk-

baar vierentwintig uur per dag geil zijn en willen dat de hele wereld daarvan op de hoogte is. Je wordt er bang van als je beseft dat diezelfde lui ook gewoon op straat rondlopen. Gelukkig zijn er ook serieuze chatboxen.

Dagmar krabt zich achter haar oor en kijkt naar haar collega's achter de glazen wand. Iedereen is verdiept in zijn werk. Niemand controleert de webmaster, denkt ze glimlachend. Even chatten. Ze meldt zich aan bij haar favoriete chatbox onder haar vaste nickname Blondie. Het vertrouwde roodzwarte scherm licht op.

Blondie: Dag dames! What's up?

Pandora: Niks bijzonders.

Roos34: Bij mij ook niet. Jij nog wat nieuws?

Blondie: Mwah.

Roos34: Aha, er is iets. Vertel!

Pandora: Ja, wij willen het weten.

Blondie: Nou, nou, wat zijn jullie nieuwsgierig, dames.

Roos34: Kom op, niet zo geheimzinnig. Wat is er, aan de hand?

Blondie: Ik ben zwanger.

Dagmar schrikt als ze haar eigen mededeling op het scherm ziet staan. Wat zeg ik nu? Haar handen trillen op het toetsenbord. Het duurt even voordat ze een antwoord van Roos ziet oplichten.

Roos34: Serieus?

Blondie: Ja.

Roos34: En wat vind je ervan?

Dagmar moet even slikken. Het kwaad is geschied. Vooruit dan maar, denkt ze. Misschien lucht het op om het erover te hebben. Ze tikt verder.